

talesätt. *F. i minnet*, liksom göra något fast i minnet, så att man framdeles kan ihågkomma det. *F. ögonen på någon*, vända blicken på någon och stadtigt se på honom. *F. sin uppmärksamhet på*, uppmärksamt gifva akt på. *F. ens uppmärksamhet*, ådraga sig den. *Det f-ste min uppmärksamhet*, all *F. ens uppmärksamhet på*, göra någon uppmärksam på (person eller sak). *F. begrepp vid något*, på visst sätt tänka sig, föreställa sig, fatta, förstå något, t. ex.: *Hvad f-ster du för begrepp vid detta ord?* huru förstår du detta ord, eller hvad menar du dermed? *F. falskt begrepp vid*, oriktigt fatta, förstå. *F. tro till*, tro, sätta tro till. *F. afseende på, vid*, taga i betraktande, gifva akt på, betänka. (Laguttryck) *F. med ed*, edligen bekräfta, intyga. *F. en kvinna*, förlofva sig med &c. *F. köp*, genom handpenningens gifvande stadfästa ett köp. *F. ett hemman, en tjänare*, se *Städja*. — V. n. Fastna, fästa sig. *Det vill icke f. Det f-ter icke*. — *F. sig*, v. r. 1) (egentl.) a) Fastna, blifva fäst sittande. *Detta lin, kläster f-ter sig icke*. — b) Göra sig fast, sätta sig fast vid något. *En blodig fäste sig på hans ben, då han lögade sig*. — 2) (fig.) a) *F. sig på ett ställe*, der bosätta sig; stanna på ett ställe, för att der längre tid vistas. — b) Underkasta, ikläda sig förbindelse, ingå aftal. *Du kan ackordera med honom så länge, men fäst dig icke till vidare*. — c) (lagt.) *F. sig till en tjänst, till ett hemman*, taga städja derå. *F. sig till ett köp*, taga på hand. *F. sig med en kvinna*, förlofva sig. — d) *F. sig i någons ynnest*, förvärfva sig ens ynnest; älv. så laga, att den ynnest, hvori man står hos en person, blir stadig och varaktig. *F. sig vid något*, fästa sina tankar, sin uppmärksamhet vid något. *F. sig vid småsaker*, lägga särdeles vikt på s. *Han f-ste sig vid dessa ord*, fäste uppmärksamhet vid &c. *Han f-ste sig vid den omständigheten*, all, lade vikt på, uppehöll sig vid, fäste uppmärksamhet på *F. sig vid någon*, fatta tillgifvenhet, vänskap, förtroende, tillit för någon; älv. fästa sin uppmärksamhet på någon. *F. sig vid ett beslut, en mening*, fatta och fast vidblifva dem. *F. sig vid ens intresse*, stadtigt egna sig deråt.

FÄSTA, f. 4. Se *Fånglina*.

FÄSTANDE, n. 4. Handlingen, då man fäster.

FÄSTBAND, n. 5. (byggn. k.) Så kallas i träbyggnader, hvilkas väggar äro af plankor eller bräder, den öfversta stocken, som fäster ständerne.

FÄSTE, n. 4. 1) Ställe, der något är, blifvit fästadt. *Många träd hafva f. i bergsremnor. Rötterna af en planta taga f. i jorden. Ankaret tar f. på sjöbottnen*. — 2) Ställe, hvarpå något fast hvilat. *F. för fötterna*, se *Foljaste*. *Hafva godt, säkert f. Ej så f. med fötterna*. — 5) Fast tag. *Få, hafva f. på någon, något*. (Fig.) *Få f. på, få fast på, fasttaga*. *Hafva f. på*, hafva fast, t. ex.: *Det vore väl, om man finge f. på den banditen. Nu har jag ändtligen f. på dig*. (Fig.) *Få, hafva f. på med ögonen*, tydligt blifva varse, tydligt se. — 4) Se *Värjfäste*. — 5) Se *Himlafäste*. — 6) Befästadt slott, liten fästning. — 7) (bot.) Den utbredda växtdel, hvarpå blomman är fästad.

FÄSTEFJÄLL, n. 5. (bot.) Enskilt skärblad emellan småblommorna i en sammansatt blomma.

FÄSTEGÅFVA, se *Fästningsgåfva*.

FÄSTEHJON, n. 5. Man eller kvinna, som är förlofvad. Brukas mest i plur. om ett förlofvadt par.

FÄSTEPENNING, m. 2. sing. Se *Städsel*.

FÄSTEQVINNA, f. 1. (lagt.) Se *Fästmö*.

FÄSTING, m. 2. Ett slagte af Spindelkräken, ordn. Qualster (Acari). I vanligt tillstånd ganska liten; men, när djuret är mätt, uppsväller magen till flerdubbelt större vidd än den vanliga och liknar ett bär. Hänger sig fast vid människor och djur, och suger sig full med blod. Arter: Hundfästing och Fårfästing. Ixodes.

FÄSTLIG, se *Festlig*.

FÄSTMAN, m. 5. pl. — *män*. Man, som fäst sig, d. v. s. förlofvat sig med en kvinna.

FÄSTMÖ, f. 3. pl. — *mör*. Kvinna, som blifvit fäst, d. v. s. förlofvad med en man.

FÄSTNING, f. 2. 1) En med så starka förskansningar af vallar och grafvar befästad ort, att den kan tjena till långvarigt försvar emot en öfverlägsen styrka, till skydd för ett rike, en provins. *Belägra, storma, försvara, uppgifva en f. Sitta på f.*, sitta i fängelse på en fästning. — *Syn*. Fäste, Befästning. — 2) (fam.) Fästningsstraff. *Han har blifvit dömd till f.* — 3) (lagt.) Förlofning.

FÄSTNINGAGÅFVA (i lagspråket), se *Fästningsgåfva*.

FÄSTNINGARING (i lagspråket), se *Förlofningsring*.

FÄSTNINGARBETE, n. 4. 1) Tvångsarbete, som en fästningsfånge är ålagd att förrätta. — 2) Arbete vid en fästnings uppbyggande.

FÄSTNINGSGARTILLERI, -----ri', n. 3. Sådant slags artilleri, som användes vid fästningars försvar, bestående af mörsare, bomb- och granat-kanoner samt gröfre kanoner, jemte ett lämpligt antal mindre.

FÄSTNINGSBYGGNAD, m. 3. En fästnings byggnad.

FÄSTNINGSFÅNGE, m. 2. pl. — *fångar*. En, som för begånget brott blifvit dömd till fästningsstraff.

FÄSTNINGSGRAF, f. 2. pl. — *grafvar*. Djup, antingen torr eller med vatten fylld graf, som omgifver vallarna kring en fästning.

FÄSTNINGSGÅFVA, f. 1. Gåfva, som en man gifver en kvinna, när de förlofva sig med hvarandra.

FÄSTNINGSKRIG, n. 5. Kriget, med afseende på befästade orters angripande och försvar.

FÄSTNINGSLAVETT, ---vä'tt, m. 3. Lavett, som begagnas till skjutpjäser, tillhörande fästningsartilleriet.

FÄSTNINGSSTRAFF, n. 5. Straff, hvartill förbrytare för vissa brott dömas, bestående i viss tids fängelse å fästning, med eller utan tvångsarbete.

FÄSTNINGSVALL, m. 2. Vall (se d. o.), som är uppkastad kring en fästning, till dess försvar.

FÄSTNINGSVERK, n. 5. Förskansningsverk till en fästnings försvar. Brukas mest i plur. *F-en bestå väsendigtigen i vall, graf och utanverk*.

FÄSTOM. I f. (i lagspråket), under förlofningstiden.

FÄTJUF, m. 2. pl. — *tjufvar*. Se *Boskaps-tjuf*.

FÄTJUFNAD, m. 5. Se *Boskapsstöld*.

FÄVETT, n. 5. (pop. o. fam.) Sarkastiskt uttryck för *Folkvett*. *Han hade icke det f-et all stiga upp, när prinsen kom*.

FÄVÄG, m. 2. 1) Väg, på hvilken boskap drifves i vall. — 2) Stig i skog eller betesmark, upptrampad af betande boskap.